Коли засну, як час настане,
Глибоким, непробудним сном,
Вкрий, забуття, мене, жадане,
Ласкавим, стомленим крилом.

Не треба друзів коло гробу,
Ні жадних спадкоємців там,
Ні сліз жіночих, ні жалоби,
Призначених людським очам.

Волію тишу в часі тому
Над зойк нещирих голосінь,
Аби веселощів нікому
Не тьмарила скорботна тінь.

Втамуй, любове, в мить останню
Зітхання марні і сумні.
Нехай легким буде розстання
І тій, що житиме, й мені.

Явись тоді, моя Псіхеє,
З лицем спокійним та ясним,
І в сяєві краси твоєї
Печаль всміхнеться перед ним.

Та врода никне перед тліном,
А плач жіночий нас гнітить,
Уймає розуму в житті нам
І мужності в останню мить.

Хай стріну смерть на самоті я
Без нарікань, без каяття,—
Лише у ній людська надія
На вічний спокій небуття.

О леле! Щезнути назавше,
Як всі, безслідно відійти
В ніщо, як був нічим, не знавши
Земних тривог і суєти.

Коли ж всі радощі ти зважиш,—
Яких зазнав коли-небудь,
То ким не був би в світі, скажеш,
Що краще все-таки — не буть!

1812